

[Per Dich.]

vist om, at det vil blive endog meget barske forhold for det almennyttige byggeri, for lejerne, for de kommunale byggemyndigheder og for de kommende generationer af unge landmænd, som skal etablere sig. Jeg er overbevist om, at vi på jord- og boligområdet vil komme ind i en udvikling, der vil knuse alle hidtidige bestræbelser på disse områder.

Lad mig til afslutning citere den konklusion, som det svenske lejerforbund slutter sin leder om dets indstilling til fællesmarkedet med:

„Af bl. a. disse grunde er der al mulig grund til at sige nej til medlemskab af fællesmarkedet. Overgivelse af magt til monopolforetagender og til bureaukraterne i Bruxelles må ikke ske“

Per Federspiel: Det er en yderst ejendommeligt og total perspektivløs debat, der har udviklet sig, efter at ordførerne har talt. Vi har hovedsagelig haft lejlighed til at høre en række modstandere af dansk tilslutning til De europæiske Fællesskaber og kunne have forventet at høre seriøse argumenter mod denne beslutning. I stedet har vi haft lejlighed til at stifte bekendtskab med en række snurrepiberier, småting, som bygger på formodninger om, hvad der kunne ske, hvis Fællesskaberne udviklede sig på den måde, som man ud fra en speciel fantasi mener at kunne læse ud af traktaten.

Hvad man aldeles overser fra den side, er, at der nu foreligger 13 års erfaringer, hvor seks lande, tre større og tre mindre, har haft lejlighed til at udvikle et nyt fællesskabssystem, uden at nogen af de virkninger, som man frygter, er indtruffet. Der er derfor ikke nogen særlig anledning til at gå ind i alle disse enkeltheder ud over at påpege, at de virkninger, som man frygter, er udeblevet, og at de så netop skulle indtræde for Danmark, hvis økonomi jo er ganske overordentlig velegnet til at indgå i gennemsnittet af både de nuværende medlemslande og de ansøgerlande, det drejer sig om, har man ikke sandsynliggjort.

Hr. Auken efterlyste, hvilke politiske perspektiver man fra tilhængerens side imødeser. De er meget klart fremstillet, først af udenrigsøkonomiministeren og siden af hr. Hilmar Baunsgaard. Jeg skal ikke komme ind

på alle disse enkeltheder, men påpege, at der i Europa er skabt en politisk tilstand, hvor krige mellem både de større og de mindre europæiske lande er utænkelige, men der er tillige skabt en form for samarbejde, som gør det muligt for disse lande at udnytte nutidens uhyre teknologiske muligheder, som intet enkelt land ville være i stand til at udnytte alene. Dette i sig selv må være tilstrækkeligt.

Spørgsmålet er så alene, om der inden for Romtraktatens system findes ting, som måtte vække afsky, eller som måtte gøre det betænkeligt, at vi deltog i denne udvikling af det europæiske samfund. Se, hr. Frode Jakobsen, som jeg erindrer for 20 år siden som en af foregangsmændene i arbejdet for Europas samling både på det forsvarspolitiske og det udenrigspolitiske område, har i dag fået sine betænkeligheder og erkender, at han er en bange mand, uden at jeg egentlig rigtig forstår hvorfor. Han har ikke tidligere vist nogen mangel på mod. Det, hr. Frode Jakobsen er ængstelig for, er, at Danmark ikke vil være i stand til at føre en selvstændig udenrigspolitik. Jeg tror, det af alle, også modstanderne, erkendes, at de økonomiske fordele ved indtræden er selvindlysende, og dem er der ingen grund til at gå nærmere ind på, men jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger om denne angst for ikke at kunne føre en selvstændig udenrigspolitik.

Den første betingelse for, at navnlig et lille land kan føre en udenrigspolitik, er, at den har et forum, hvor den kan føres. Jeg tror, det fra alle sider vil erkendes, at FN med alle sine ubestridelige fortrin ikke er et forum, hvor man fra dansk side kan gøre en udenrigspolitisk indsats, som har nogen som helst betydning. Hr. Frode Jakobsen erkender, at dansk sikkerhedspolitik er fast forankret i vort medlemskab af NATO. Der findes et forum, men det er begrænset til det sikkerhedspolitiske og det forsvarspolitiske område. Jeg er enig i det, der over for Fællesskaberne er anført om, at det vil være rigtigt, at vi bevarer denne arbejdsdeling inden for både det europæiske og det nordatlantiske samfund, at disse problemer behandles dér, hvor de hører hjemme, i NATO.

Men så kommer det øvrige udenrigspolitiske område. Jeg ville egentlig meget gerne